

vého roku skutečně vzniklé, jest z nejvyššího podání k placení nebo převzetí přikázati, a nevyčerpaný zbytek na úrok uložiti. Že oddělovací právo, jsoucí tu již v době zahájení vyrovnávacího řízení (mimo případy uvedené v §u 12 vyr. ř.) může býti i za vyrovnávacího řízení cestou exekuce uplatněno, jde na jevo také z §u 11 druhý odstavec vyr. ř., který stanoví jen zvláštní důvod pro odklad vnuceného prodeje. Nevadila tedy povolení žádané exekuce okolnost, že o jmění dlužníkově zahájeno bylo dne 23. dubna 1925 vyrovnávací řízení a bylo tudíž usnesení prvního soudu obnoviti.

Čís. 5437.

Správce úpadkové podstaty jest oprávněn vzdáti se za úplatu ve prospěch třetí osoby úpadcovy osobní hostinské koncese, třebaš úpadce s tím nesouhlasil.

(Rozh. ze dne 10. listopadu 1925, R I 936/25.)

Ú p a d k o v ý k o m i s a ř svolil k tomu, by se správce úpadkové podstaty Marie M-ové vzdal osobní hostinské koncese dlužnice. R e k u r s n í s o u d zamítl návrh správce úpadkové podstaty. D ů v o d y: Práva plynoucí z hostinské koncese Marie M-ové náležejí sice ku jmění podrobenému úpadku (§ 1 k. ř.), leč koncese tato jako taková není vyhlášením úpadku na jmění dlužnice dotčena a zůstává i nadále dlužnice nositelkou této koncese, která jest osobní. Z toho plyne, že správce úpadkové podstaty, ač mu jinak náleží využítkovati tuto koncesi ve prospěch věřitelů, na př. propachtováním, nemůže se této koncese na úkor dlužnice vzdáti bez jejího souhlasu. Konaným šetřením jest zjištěno, že dlužnice Marie M-ová sice původně souhlasila s tím, by správce úpadkové podstaty jejím jménem se vzdal její hostinské koncese, že však si později věc rozmyslila a zdráhala se proto v kanceláři správce úpadkové podstaty dotyčné prohlášení podepsati a prohlašuje výslovně Marie M-ová, že nesouhlasí s tím, by se správce úpadkové podstaty jejím jménem vzdal její hostinské koncese.

N e j v y š š í s o u d obnovil usnesení prvního soudu s tou úpravou, že se správci úpadkové podstaty uděluje svolení ku vzdání se hostinské koncese Marie M-ové č. 36 pod podmínkou, že hostinská koncese bude propůjčena Františce Č-ové.

D ů v o d y:

Rekursní soud zamítl návrh správce úpadkové podstaty na udělení svolení ku vzdání se hostinské koncese patřící úpadkyni Marii M-ové v domě čís. 36, za kteréž vzdání uchazečka o tuto koncesi Františka Č-ová zaplatí úpadkové podstatě 4000 Kč, z toho důvodu, že k vzdání se hostinské koncese jako osobního oprávnění jest zapotřebí souhlasu majitelky koncese Marie M-ové, tato však že souhlasu nedala. S tímto stanoviskem rekursního soudu nelze souhlasiti. Podle §u 1 (1) konk. ř. odnímá se prohlášením úpadku veškeré exekuci podléhající jmění

úpadce jeho volné disposici, podle odstavce druhého uvedeného §u přechází správa úpadkového jmění na orgány úpadkového řízení najmě na správce podstaty a podle téhož odstavce §u 1 konk. ř. jest jmění úpadkové podstaty použiti k uspokojení osobních věřitelů úpadkového dlužníka. K tomuto posléz uvedenému cíli ukládá se v §u 115 konk. ř. správci podstaty, by jmění podstaty zpeněžil. Ku jmění úpadkové podstaty patří též živnostenské oprávnění, neboť tato, jak plyne z ustanovení §§ 331 a 340 ex. ř., z exekuce vyloučena nejsou. Patří tedy k úpadkové podstatě též hostinská koncese a platí ohledně ní, totiž její správy a zpeněžení, co v tom směru obecně uvedeno o jmění úpadkové podstaty, tudíž její správa a zpeněžení náleží orgánům úpadkového řízení, najmě správci podstaty. Podle §§ 115 a 118 konk. ř. má sice, pokud možno, o zamýšleném zcizení slyšen býti úpadce, ale jeho souhlas nebo nesouhlas rozhodný není. Z toho plyne, že také nesouhlas dlužnice Marie M-ové se vzdáním se její koncese, kterým koncese má býti zpeněžena, není rozhodným a rekursní soud čině navržené zpeněžení koncese jejím vzdáním se odvislým od souhlasu dlužnice, učinil tak neprávem. Zdali živnostenský úřad vzdání se koncese bez souhlasu její majitelky správcem podstaty uzná a ji přijme, jest věcí tohoto úřadu a dotyčného řízení. Podle uvedeného a ježto jiné překážky ohledně nařízeného způsobu zpeněžení s hlediska úpadkového řízení není, bylo k dovolacímu rekursu obnoviti usnesení prvního soudu, avšak bylo toto usnesení, protože jen podmíněčné vzdání se koncese bylo navrženo a patrně též úpadkovým komisařem míněno, upravit, jak ve výroku uvedeno.

Čís. 5438.

Ve sporu o doplnění povinného dílu, zkráceného darováním, neplatí sice formálně pro odhad nemovitostí reální odhadní řád ze dne 25. července 1897, čís. 175 ř. zák., nicméně lze však při vyšetření odhadní ceny použiti jeho zásad.

Okolnosti rozhodné pro vyšetření odhadní ceny. Byla-li nemovitost postoupena s výhradou požívání pro postupitele, jest pro vyšetření ceny nemovitostí rozhodnou doba, kdy požívání postupitelovo přestalo. Nejde-li o čisté darování, nýbrž o právní jednání smíšené, nelze se domáhati vydání nemovitosti, nýbrž lze nárok na doplnění povinného dílu uspokojiti toliko penězi.

(Rozh. ze dne 10. listopadu 1925, Rv I 901/25.)

Zůstavitel, otec žalobcův, postoupil v únoru 1920 druhému svému synovi, žalovanému, mlýn i s pozemky za 10.000 Kč, vyhradiv si požívání všeho až do své smrti. V žalobě, o niž tu jde, domáhal se žalobce na žalovaném, by za účelem doplnění povinného dílu o 28.700 Kč po otci, zemřelém v lednu 1924 vydal mlýn i s pozemky a svolil k veřejné dražbě těchto nemovitostí, čehož se může žalovaný sprostiti zaplacením 28.700 Kč. Procesní soud své stolice vyhověl žalobě potud, že uznal povinnost žalovaného, vydati nemovitosti ku krytí zkráceného povinného dílu 7.187 Kč a svoliti k jich dražbě, kte-